

Asenteet keskiajan hämärästä

Suomessa tehdään erittäin vähän luontaishoitoja koskevaa tieteellistä tutkimusta. Lähes kymmenen vuoden takaa olevat tutkimustiedot osoittavat, että käyttäjiä on noin kolmannes väestöstä. Vuonna 2008 Suomen Lääkäriliiton, Suomen Apteekkariliiton ja Suomen Lääketietokeskuksen Taloustutkimuksella teettämän tutkimuksen raporteista käy ilmi, että suuri osa suomalaisista uskoo, että luontaishoidoilla voidaan parantaa sairauksia. Niistä, jotka olivat itse käyttäneet jotakin luontaishoitoa 60–90% uskoi, että hoidoilla voidaan parantaa. Raportin tuloksia ei ole julkaistu tieteellisissä lehdissä.

Suomessa tuntuu olevan vaikeaa avata asiallista keskustelua biolääketieteen ulkopuolelle sijoittuvista hoitomuodoista. EU:n ja WHO:n toivoma asiallinen vuoropuhelu ei ole käynnistynyt.

Yritykset ovat torppaantuneet käsittämättömään loanheittoon ja mustamaalaukseen. Esimerkit Euroopasta, viimeksi Sveitsistä, jossa lainsäädännöllä tunnustettiin eniten käytettyjen hoitojen asema, eivät ole muuttaneet ”maalaritahojen” asennetta. On vaikea ymmärtää, miten sivistyneeseen Suomeen on voinut kehittyä tällainen tilanne. Syynä ei ole ollut kansanterveyden varjeleminen, vaan ”mustamaalauksen” motiivit tulevat muualta.

Sveitsissä kansa halusi, että luontaishoitoja otetaan täydentämään terveydenhuollon kenttää. Näin tapahtui perusteellisten ja asiallisten selvitysten jälkeen. Meillä Suomessa ei asiasta saa keskustella, eivätkä ihmiset usein edes uskalla kertoa lääkärille käytöstään. Tämä viittaa ikävästi keskiajan inkvisition valtaan.

Sote-uudistuksessa haetaan epätoivoisesti säästömahdollisuuksia erilaisilla järjestelyillä ja korostetaan kunnille jäävää ennaltaehkäisytyötä.

Irene Äyräväinen

- * Luonnonlääketieteen Keskusliiton LKL:n puheenjohtaja vuoden 2015 alusta lähtien.
- * Luontaisterveys-lehden toimitusneuvoston puheenjohtaja elokuusta 2016 lähtien.
- * Eläkkeellä noin 40-vuotisesta työstään erityisopettajana, 67-vuotias.
- * Lohjan kaupunginhallituksen puheenjohtaja (kok.), mukana kunnallispolitiikassa noin 30 vuotta, Uudellamaalla tuttu myös eduskuntavaalilistoilta.
- * Luonnehtii itseään terveyspoliitikoksi; Helsingin ja Uudenmaan sairaanhoitopiiriin HUS:n valtuuston varapuheenjohtaja, ollut myös HUS:n hallituksen jäsen toistakymmentä vuotta.
- * Moderni vyöhyketerapeutti ja lopputyötä vaille valmis psykologinen vyöhyketerapeutti Kaironista; parani toisen synnytyksen jälkeisestä, koululääketieteen tunnistamattomasta päänsärystä Kaarina Pulkkinen jalokapohjoidolla 34-vuotiaana ja päätti, että jos joskus eläkkeelle pääsee, niin ottaa selvää, miksi hoito vaikutti.

On pakko kysyä, miksi suomalaiset maksavat luontaishoidoista, jos ne muka eivät auta tai ääriväitteiden mukaan peräti vaarantavat terveyden? Kansalta itseltään olisi viisasta kysyä.

Suomalaiset ovat varmasti yhtä hyviä arvioimaan omaa terveyttään koskevia asioita kuin sveitsiläisetkin.

Olen itse poliitikkona ollut viime vuosikymmenet ”vääntämässä” sekä perus-, että erikoissairanhoidon järjestämistapoja. Näissä talkoissa terveyden edistäminen on useimmiten jäänyt juhlapuheisiin. Rahat ja keinot ovat olleet vähissä. Eikä ainakaan rahaa ole tulossa lisää.

Tänä vuonna koulutettujen luontaisalojen edustajat ovat koontuneet pohtimaan tilannetta yhdessä. Yritetään kartoittaa edes alustavasti, millaisia hoitoja maassamme tarjotaan kansalaisille ja millaiset ovat hoitajien koulutustaustat. Myös toimijoiden määräästä koetetaan saada jonkinlainen käsitys. Kun asiallinen keskustelu on ollut kiellettyä, on kenttä kehittynyt hyvin monenkirjavaksi.

Vaikka Suomessa on lain suoma oikeus hakea apua mistä haluaa, koulutus on luontais-hoidoissakin ratkaisevan tärkeä tekijä. Ei hoitajaksi voi pätevoit-tyä ilman riittävää ja kunnollista koulutusta.

Kun valinnanvapaus on johdettava teema sote-uudistuksessa, on nyt korkea aika edes selvittää luontaishoitojen käytön laajuus – avoimesti ja puolueettomasti. Tämän pitää kuulua lainlaatijoille osana uudistusta – ja olemmehan edelleen osa EU:takin.

Oikein hyödynnettyinä luontaishoidot voisivat täydentää terveydenhuollon kenttäämme merkittävästi. Siis voisivat, jos soten rakentajilla olisi rohkeutta ja voimaa käynnistää viimeinkin asiallinen keskustelu. *

Irene Äyräväinen

Suomessa tuntuu olevan vaikeaa avata asiallista keskustelua biolääketieteen ulkopuolelle sijoittuvista hoitomuodoista. EU:n ja WHO:n toivoma asiallinen vuoropuhelu ei ole käynnistynyt.